

POSTANOWIENIE

Dnia 29 listopada 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek (przewodniczący)

SSN Monika Koba (sprawozdawca)

SSN Jan Górowski

w sprawie ze skargi J. R. o stwierdzenie niezgodności
z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w W.
z dnia 10 października 2013 r., sygn. akt V Ca .../13, wydanego w sprawie
z powództwa Miejskiego Przedsiębiorstwa Wodociągów i Kanalizacji
w W.

przeciwko J. R.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 29 listopada 2016 r.,

1) odrzuca skargę,

**2) przyznaje radcy prawnemu D. B. od Skarbu
Państwa - Sądu Okręgowego w W. kwotę 600
(sześćset) złotych powiększoną o należny podatek
od towarów i usług tytułem kosztów nieopłaconej pomocy
prawnej udzielonej pozwanemu z urzędu w postępowaniu
wywołanym wniesieniem skargi.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w W. wyrokiem z dnia 10 października 2013 r. oddalił apelację pozwanego J. R. od wyroku Sądu Rejonowego w W. z dnia 22 kwietnia 2002 r., obciążając go kosztami postępowania apelacyjnego.

Od powyższego wyroku pozwany wniósł skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia jest środkiem prawnym sformalizowanym, co wiąże się z jej specjalną, nadzwyczajną funkcją w systemie prawa. W części określającej jej treść powinna zawierać między innymi uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody spowodowanej przez wydanie wyroku, którego skarga dotyczy (424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c), a brak tego elementu konstrukcyjnego stanowi samodzielną i wystarczającą podstawę odrzucenia skargi.

Przesłanka uprawdopodobnienia szkody, uregulowana w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c., zostanie spełniona, jeżeli skarżący powoła w skardze nie tylko wszystkie znane mu fakty, które wskazują na związek między zaskarżonym wyrokiem a doznanymi wskutek jego wydania stratami lub utraconymi korzyściami, ale ponadto powoła dowody lub co najmniej ich surogaty, które uczynią twierdzenie o wyrządzeniu szkody wiarygodnym (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 25 lipca 2006 r., III CNP 40/06, nie publ., z dnia 23 marca 2006 r., IV CNP 23/06, Biuletyn SN 2006, nr 6, s. 8, z dnia 31 stycznia 2006 r., IV CNP 38/05, OSNC 2006, nr 7 – 8, poz. 141, z dnia 22 listopada 2005 r., I CNP 19/05, nie publ., z dnia 23 września 2005 r., III CNP 5/05, nie publ. i z dnia 11 sierpnia 2005 r., III CNP 4/05, OSNC 2006, nr 1, poz. 16).

Tak rozumianego obowiązku skarżący nie spełnił. Ograniczył się jedynie do oświadczenia, że na skutek wydania zaskarżonego orzeczenia doznał uszczerbku majątkowego polegającego na zapłacie wynagrodzenia za dostarczoną wodę wraz z ustawowymi odsetkami. W dalszej kolejności stwierdził, iż wyrok został przez

niego wykonany jedynie w zakresie kwoty 30 zł, nie przedstawiając jednak na tę okoliczność jakichkolwiek dowodów.

Dla uprawdopodobnienia rzeczywistego istnienia szkody nie jest wystarczające odwoływanie się do szkody hipotetycznej, a nawet obiektywnie pewnej, ale takiej, która jeszcze nie wystąpiła, ponieważ skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia nie jest środkiem zapobiegającym szkodom mogącym powstać wskutek wydania wyroku. Nie spełnia tego wymagania wykazanie istnienia ciążącego na skarżącym zobowiązania wynikającego z kwestionowanego wyroku, bez uprawdopodobnienia, że jest on realizowany. Nie stanowią, bowiem szkody w rozumieniu analizowanego przepisu wskazywane przez skarżącego „pasywa” w jego majątku wynikające z prawomocnego wyroku objętego skargą. Przesłanką dopuszczalności skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia jest istnienie szkody w chwili wnoszenia skargi, a nie możliwość jej wystąpienia w przyszłości. Inaczej rzecz ujmując szkoda, uzasadniająca odpowiedzialność państwa, powstanie – po spełnieniu pozostałych przesłanek jej wystąpienia - dopiero po wykonaniu tytułu, czyli po „wyjściu” z majątku skarżącego kwoty, na którą opiewa tytuł wykonawczy (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 20 listopada 2015 r., III CNP 20/15, nie publ., z dnia 10 grudnia 2010 r., III CKN 48/10, Biul. Sądu Najwyższego IC 2011/10/51, z dnia 11 stycznia 2006 r., II CNP 13/2005, OSNC 2006, nr 6, poz. 110 oraz z dnia 27 października 2005 r., V CNP 28/05, nie publ.). Jeżeli skarżący istotnie wykonał zaskarżony wyrok w zakresie kwoty 30 zł, dołączenie dowodu wpłaty, celem uprawdopodobnienia wyrządzenia szkody nie powinno być nadmierną uciążliwością.

Niezależnie od powyższego pozwany zaskarżonym wyrokiem został prawomocnie obciążony kosztami dostarczania wody i odprowadzania ścieków do nieruchomości przy ul. G. w W., której w dacie zawierania umowy był właścicielem. Natomiast z przebiegu postępowania przed sądami obu instancji i z poczynionych w sprawie ustaleń, którymi Sąd Najwyższy jest związany (art. 424⁴ k.p.c.) wynika, iż skarżący obciążał tymi kosztami mieszkańców poszczególnych lokali, którzy byli ostatecznie beneficjentami usług świadczonych przez powoda. Wobec istniejących zaległości w płatnościach, prowadził szereg postępowań sądowych mających na

celu wyegzekwowanie dochodzonych od niego należności, od osób zajmujących poszczególne lokale w kamienicy przy ul. G. (k. 29, 32 - 33, 34, 39 - 40, 54 - 55, 58 - 65, 71 - 72, 241 - 248). W skardze brak jakiegokolwiek wyводу dotyczącego kwoty, jaką skarżący ostatecznie uzyskał od lokatorów, na poczet należności zasądzonej w sprawie, w której wniesiono skargę, co wyklucza realizację przesłanki uprawdopodobnienia wyrządzenia szkody.

Z przytoczonych względów należało orzec jak w sentencji (art. 424⁸ § 1 k.p.c.).

O kosztach postępowania wywołanym wniesieniem skargi orzeczono na podstawie art. 108 § 1 k.p.c. oraz § 6 pkt 4 w związku z § 12 ust. 5 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jedn.: Dz.U. z 2013 r., poz. 490, ze zm.) w związku z § 21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r., poz. 1804).

aj

kc